Κισσεύς, Κίσσος.

Μυκαρ. Δελτ. Trophées Macedoniens

« Κατὰ συνέδριον ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς κινηταρχούσης οἱ Μακεδόνες ἀδ. Reinach δόντες ἐπὶ ὀρειτάδες ραίνεται ὁ ἀντέβησαν ἐπὶ τὸν Ἀχιλλέα ἐν Β. Ἐπ. ἔργ. κονεκ. ἀπὸ Ἐμμανουὴλ κύκλου ἐπὶ τοῦ βάθους τοῦ Θερμαϊκοῦ κόλπ. 1913 σ. 358-1. ὡς εἰσηγήθη ἐπὶ τῆς συνάρτειαν καὶ ἀναμοίβθης τῆς σύμ. κρουσιν μὲ τοὺς ἀρχαίους ἐπὶ τῆς Πιερίας ἢ ἐπὶ τῆς Μυκάλης. Ἐὰ ἐπὶ τὴν χώραν αὐτὴν κλῆρ ἀφεῖ ἡ πρώτη σαν ράβδους. ὁ ἀλλὰ καθ' ἡμᾶς ἀπὸ τὸν Ὄλυμπον, καὶ ὁ Κάφαρνος ἐρίνεδο ντιεπὶ τοῦ Κισσοῦ. Ἀμμωνιακὸς στὴ γνωστὸν ὡς βασιλεὺς τῆς Ἐρέσσης, ὅτι ἴναι δυ. νατὸν νὰ ἐσοδεθήσουμεν ἐκεῖνα ἐπὶ τὸ βάθος τὸ θερ. μαϊκοῦ κόλπου ὅπου ἡ ἐπὶ Κίσσος ἱδρύεται ἐπὶ τοῦ ὁμο. ὀνύμου ὄρους Κίσσου (2). ἀλλὰ ἐκαράδοξη μαρφώσει

(2) Κίσσος ἡ Κίσσης εἶναι τὸ ὄνομα ἑνὸς μυθικοῦ βασιλέως τῆς Θράκης, τοῦ ὁποίου τὸ θάνατο ἐπὶ Εὐριπίδη ἀναμφισβήτητα (ὁ) θάρρος τὸ ἀρ. χαῖο τοῦ Κισσοῦ». Ἐκ Κίσσης συνεχιζόταν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐπὶ τὴν γενεαλογίαν τῶν Μακεδόνων βασιλέων· ἐμφανίζεται δὲ καὶ ἀπ' ἀρχῆς Κίσσος πλησίον τοῦ Κισσοῦ, ἐπὶ τοῦ ἑνὸς ἀρχαίας ἐπὶ τὸ μέσον τῆς κεντρικῆς ἐπαρχίας τῆς Ἠπείρου ὁδοῦ, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν Μυρτόνιον ἄνοιγε ἐκκάθαρτη ἐπὶ ὁ τρόπαιος ἐπῆρε τὴν ἐπιστροφὴ του. Ἐὰ ἀλλὰ τὴν παίδων ἀνεμάχετο τὸ μία τὴν ἀρχικὸ γυ-

Δεν διέφερε σημαντικά ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ ἡ λατινικὴ ἐπιγραφή (3) ... ἡ δὲ κατάληξη τοῦ Μέδων ταυτίζει τὸν Σκαιδᾶγ. Τὸ ὄνομα Πανσούσα ἀποδίδεται ἴσως ἀπὸ τὴν Θρακομακεδονικὴ Παιονεύτειρα ἢ Παιονεύτρια ... ἐὰν δὲν ἀμφισβητοῦνται ἀπὸ τὸν Δημήτριον, ἀπὸ ποῖον ἄρχοντα ἔφερε ὁ Κλαυδιανὸς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως τῆς Ἀσίας ἀπὸ τὸ ἔτος 138 μ.Χ. ἕως τὸ ἔτος 141 μ.Χ. ἐπὶ τῶν ὑπάτων Ἀππίου Ἀννίου Ἀτιλιανοῦ καὶ Βρουττίου Πραίσεντος. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀναφορὰ εἰς τὴν ἐσοχὴν τῆς ἀριστερᾶς πλευρᾶς τῆς βάσεως καὶ τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ βάθρου, ἔνθα φαίνονται τὰ κύρη τῶν τοσαλιῶν καὶ τοῦ μόσχου, δὲν δύναται μεταξὺ ἄλλων καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Ἐνῶ τὰ ρωμαϊκὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν ἔχουν τὸ ἐπώνυμον εἰς τὴν γενικὴν τῆς μητρός, τὰ ἑλληνικὰ ὀνόματα τῶν γυναικῶν ἔχουν τὸ ἐπώνυμον εἰς τὴν γενικὴν τοῦ πατρός. Ἐὰν ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικὸς τοῦ Μέδωνος εἶναι ὀρθή, τότε ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἦτο ἑλληνίς, ἐνῶ ἡ θυγάτηρ αὐτῶν ἔλαβε ρωμαϊκὸν ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τὸ τῆς μητρός. Ἐὰν ἡ ἀνάγνωσις τοῦ ὀνόματος τῆς γυναικὸς τοῦ Μέδωνος εἶναι ὀρθή, τότε ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἦτο ἑλληνίς, ἐνῶ ἡ θυγάτηρ αὐτῶν ἔλαβε ρωμαϊκὸν ὄνομα καὶ ἐπώνυμον τὸ τῆς μητρός.

ναικεῖον ὄνομα, φαίνεται ὅτι ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιγραφῆς. Ἀλλὰ ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ ἔρευνα τῆς Παιονεύτειρας καὶ ἡ ἔδρα τῆς ἀρχιερωσύνης τῆς Ἀσίας, ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι ἦτον ἐν Σμύρνῃ, ἡ ἐπιγραφὴ αὐτὴ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Παιονεύτρια ἦτον ἐν Σμύρνῃ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀρχιερωσύνης τοῦ Κλαυδιανοῦ ἢ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ Κλαυδιανοῦ εἰς τὴν πατρίδα του. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀναφορὰ εἰς τὴν χάριν τῶν Παιονεύτων ἀπὸ τὸν μόσχον ἢ τὸ ὄρος Μηκάλη τὸ ὁποῖον ἐδόθη εἰς τὴν Νίκαιαν ἀπὸ τὸν Ἀντίοχον τὸν ὁποῖον ἔχει κλῆσιν ὁ Διόδωρος, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ἀπὸ τὴν ἐκχώρησιν νὰ ἰδωτικοποιήσουν τὰς ἀκτήμονας τῶν Παιονεύτων. (Ἀππιαν. Ἀνάβ. V 2.5.)

Ἡ ἀποδοχὴ τῆς σύμβασης τῶν Παιονεύτων ἀπὸ τὸν μόσχον, καὶ ἡ προσθήκη τῆς ἀρχῆς εἰσπράξεως τῶν ἀποφάσεων τῆς ἀρχιερωσύνης νὰ φαίνωνται ἀπὸ τὴν Βακχικὴν Θεσμ. IX 4.1)

13) Abel σ. 407. (Διόδωρος ὁ Σικελιώτης) (4) Perdrizet BCH 1895 ὅπου διαφορὰ ἀπὸ W. Tomaschek. Brumalia und Rosalia nebst Bemerkungen über d. thessischen Stamm (Vienne 1868)

5) Perdrizet BCH 1911 σ. 114.